Ч. 1. Субота 16 (3) січня 1909. Рік XIX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провинциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

До ситуациї. — З балканьского півострова.

„Wiener Abendpost" пише: Правительство, уважаючи управильнене национальної справи в Чехах за одно з найважнійших питань, треває в намірі, аби проект дотичних законів предложити в як найкоротшім часі законодатним тілам. Однако правительство не може зречи ся співділаня також в тій справі інтересованих політиків. Не розходить ся єму однако о скликане якоїсь конференциї, бо она не довела би мабуть до цїли. Длятого правительство гадає, що було би пожаданим, аби мужі довірия інтересованих сторонництв познакомили ся з головними начерками приладжених проектів перед їх вияснeнем в законодатних тілах і аби в тій справі відбула ся виміна гадок, в часі котрої правительство буде старати ся вирівнати виринаючі противности. Аж в той спосіб обговорений проект був би найпевнійшою підвалиною до одноцільної дискусиї для кільканайцятьох сторонництв. Правительство наміряє вже в найблизших днях переслати запрошене на ті наради і хід їх так приспішити, аби могти вже в найблизшім реченци представити законодатним тілам остаточні проекти. — „Korresp. Centrum" доносить, що заповіджена правительством анкета в справі язикових законів і перемиря між Чехами і Нїмцями розпічне свої наради дня 25-го або 26-го лютого.

Крамаржів „Den" доносить з доброго жерела, що бар. Бінерт при всїх перепонах пильно заходить ся коло того, щоби парляментови представити парляментарне правительство. Недавне послухане бар. Бінерта у Цїсаря уважають в політичних кругах подією, котра дає напрям парляментаризацийним змаганям міністра-президента головно з огляду на віденьскі переговори угорского міністра президента дра Векерлього. З огляду на послідні події, до котрих треба причислити передовсїм безуспішні наради німецких послів в Празї, а також під напором угорских справ уважають природною річию в політичних кругах, наколи Монарх висловив бар. Бінертови бажане порадити ся з політичними провідниками. В теперішних обставинах розходить ся передовсім о приєднане ческих сторонництв для парляментарної коаліциї. Підвалин і інформаций для сеї коаліциї ще не установлено і допера за тим глядять. Конечність нїмецко-ческого зближеня признають з усіх сторін основним услівем для утвореня коаліцийного правительства. Однако добровільні і недобровільні посередники між Чехами і Нїмцями висловлюють погляд, що наколи першим услівем для зближеня річевого між Нїмцями і Чехами є спокійна сесия ческого сойму, то нове парляментарне правительство дає ще більші поруки длятого, бо в нїм будуть заступлені найбільші нїмецкі і ческі сторонництва або їх провідники. Плян коаліцийного міністерства виринає вже на яву в головних начерках. Тут подає „Den" намір подїлу міністерства торговлї і утвореня ще одного міністерства без теки.

З нагоди вчерашного Нового року пишуть сербскі часописи, що минувший рік був для сербского народа найнещасливійшим від часу берлиньского договору. Також слїдуючий рік заповідає Сербії тяжкі жертви. Часописи висказують надію, що сербский нарід зуміє принести ті жертви і тим здобуде права до лїпшої будучности. — „Трновский Ґласник" доносить, що стоваришене купців одержало на запитане, чи бойкотувати Австрию, відповідь від правительства, що не належить того робити. Правительство применить всї средства, аби зарадити бойкотови, бо після єго гадки в інтересі Сербії лежить, аби не зривати добрих

1)

Небезпечна тайна.

З анґлїйского — Чарльса Ріда.

Глава перша.

Дитина бідака.

Двоє подорожних, якийсь молодий мужчина і хорошеньке, мале дівчатко, літ може за чотири, сиділи утомлені на стежцї, котрою вздовж берега ріки Трент тягнено кораблї.

Молодий мужчина здоймив з себе сурдут; гадав би хтось, що длятого, що єму було горячо, а то нї, бо то було вже в жовтни і вздовж ріки дув холодний всхідний вітер. Тому то й мала дівчинка була так закутана в сурдут, що з него виглядало лиш єї хорошеньке личко з синими оченятками і золотеньким волосєм, підчас коли єї батько сидів лиш в сорочці коло неї і зажурений споглядав з любовю на маленьку. Єї матір, єго люба жінка, померла була на сухоти, а єго брав смертенний страх, що й ся делїкатна цьвіточка, єго послїдна радість, яка ще єму остала ся, могла би зівянути від того студеного вітру і недостаточної поживи.

Вільем Гоп був талановитим чоловіком; він сам виобразував ся і з якоюсь дивною легкостию вивчив ся всего можливого. Він знав всілякі мови, був механїком, мінеральоґом, технїком і винахідником, знав ся навіть трохи на підковуваню коний і умів натягнути звихнену ногу або й зложити зломану руку; грав на ґітарі, умів рисувати і малювати а також і повозити четвернею. Одно, на чім не знав ся, то заробляти гроші, а зароблений гріш задержати.

Многосторонність рідко коли поплачує, а до того ще Вільем Гоп не мав і щастя. А може то й правда, що кождого, хто на то заслугує, жде в пізнійшім житю красша доля. Видимо преці, що щасте як раз найлїпших людий якийсь час оминає, а підчас коли ми звичайно припускаємо, що удача і неудача мусять по собі так скоро поступати як в грі червоні і чорні карти, слїдують розчарованя для деяких вибраних довгим безперервним рядом по собі. Колиж они тоді не попадуть в розпуку, то приходять ще й для них добрі часи, а тоді для здібного, що умів підождати, все заміняє ся в золото.

Вільем Гоп від многих літ не мав рішучо щастя і ледви що ще міг якось неподавати ся. Коли знайшов собі добру посаду, то вмер єго роботодавець, або інтерес продано. Коли взяв патент на який із своїх винаходів, котрого кошти пожерли єго послїдну ощадність, то або не знайшов ся на то ніякий капіталїст, щоби ввести дїло в житє, або якийсь другий винахідник доказав, що він також винайшов щось такого самого і Гоп не має длятого права до монополю. А пізнійше стрітив єго найтяжший удар. Ледви що той молодий мужчина в службі в однім домі торговельнім заощадив собі пятьдесять фунтів штерлїнґів та завів переговори в справі закупна малого краму, котрий міг би був зробити єго самостійним, як занедужала єго жінка, котру він дуже любив.

Через вісім довгих місяців жив він безнастанно в обаві і надії а відтак прийшло страшне розчароване: єго жінка померла і полишила єго зі зломаним серцем зовсїм збідніло; все пішло на лікаря і похорон а єго взяла ся тепер лиш одна гадка, одно бажане, щоби втечи з того дому, де погасло сьвітло єго сонця, з тої сторони, де єго стрітило так велике нещасте.

Він мав приятеля, котрий недавно тому вернув був богачем з Нової Зеляндиї і предкладав єму, що пішле єго до тої кольонії яко свого аґента та позичить єму гроший, щоби він міг отворити собі склеп на власну руку. Гоп не пристав на то, а єго приятель, котрого тота відмова прикро тронула, від того часу вже не писав до него. Гоп знав однак, що він перебуває в місті Гиль і що у него занадто добре серце, як щоби він не поміг єму в єго теперішнім прикрім положеню. Отже Гоп поплатив в Ліверпули, що кому був винен, повів свою малу донечку на гріб матери, помолив ся там і пустив ся відтак в дорогу по острові, котрий задумав був покинути небавком на довгий час.

В клуночку ніс гребінь, щітку, кусник жовтого мила, дві сорочки, — одну для себе самого а одну для своєї маленької Ґресї — крім того ще скрипку й серп. В північних сторонах острова жнива опізнили ся а він предвиджував, що єму прийде ся в дорозї ходити на заробітки, коли не схоче жебрати — до того же він був за гордий; однак не противив ся, коли

зносия з Австриєю. Однако коли би пізнійше условя змінили ся, то правительство буде знати, який єго обовязок.

Француcкі часописи стверджують, що австрийско турецка угода єсть вислїдом посередництва Франциї, о що просили єї европейскі держави, а між иншими Австро-Угорщина. Імовірно тепер французкий представитель в Софії поробить заходи, аби між Туреччиною і Болгариєю прийшло також до порозуміня. N. fr. Presse довідує ся, що Франция на случай, коли би прийшло до скликаня конференциї, заявила готовість дальшого посередництва між Австро-Угорщиною а Туреччиною.

Новинки.

Львів, дня 15-го січня 1909

— **Іменованя.** Є. В. Цїсар іменував старосту Ів. Матковского радником Намістництва у Львові, а старості в Раві руский, Адамови Тірманови надав титул і характер радника Намістництва з увільненем від такси. — П. Управитель Міністерства робіт публичних іменував старших інжинірів: Стан. Вуйціцкого, Кар. Чеховича, Генр. Стоя радниками будівництва, а інжинірів: Руд. Шрімпфа, Макс. Кошлю, Казим. Паненка, Йоах. Трачика, Володисл. Гайцманна, Ігн. Венцля, Генр. Ляцека, Йос. Теодоровича, Кар. Дякова-Кіселлю, Юл. Цаара, Ів. Копистиньского, Фр. Полудневского і Стан. Льорша старшими інжинірами в державній службі в Галичині.

— **VIII кл. ранґи** признав пан Управитель міністерства віроісповідань і просьвіти отцю Адриянови Добрянському, професорови ґімн. в Бучачи.

— **Великі вечерниці** з танцями устроює „Основа“, тов. укр. студентів політехніки зі второк дня 9 лютого с. р. в сали „Народ. Дому“ під протекторатом Вп. Професорів політехніки Р. Заловецкого, Ів. Левиньского і Б. Мариняка. Господинї вечерниць: Вп. пп. Бандрівска, Заячківска, Лазарска, Лопатиньска, Матїєва, Паньківска, Реваковичева, Рябачкова, Федакова, Чапельска, Шеховичева. За комітет молодежи: О. Гладишовский, В. Трач, В. Рижевский. — Стрій для пань вечерковий, для мужчин балевий. Початок о 9 год. веч. Вступ за запрошенем від особи 5 К, від родини з 4 осіб 18 К, ґалерия 2 К, білет акад. 1 К. Музика військова.

— **Нове промислове товариство.** В Тернополи заснувало ся недавно „Товириство для дахівкарского промислу“, стоваришене зареєстроване з обмеженою порукою. Задачею сего тов. є: основувати в догідних місцевостях тернопільского повіта фабрики дахівок та уділяти своїм членям огнетревалих материялів під приступними умовами на крите будинків. Крім того творить оно економічну інституцию, що повинна стати ся не лише завязком родимого промислу в повіті, але також витворити дальші капітали і сили до скріпленя нашого народного орґанїзму. Вписове до товариства виносить 2 корони, один удїл 10 К. Вписи приймає канцелярия філії „Просьвіти“ в Тернополи.

— **Дрібні вісти.** Вчера в день нового року сипало з рана густим снїгом а по полудни потеплїло так, що перепадав дощ зі снїгом, а на улицях снїг топив ся. З Праги доносять, що по бурі і сильнім снїгу, котрий падe через цїлу ніч вчера рано о 8 год. падав зливний дощ сполучений з громами і блискавками. — Дня 12 с. м. зголошено у Львові лиш два случаї заведужаня на шкарлятину; крім того один случай у 34 лїтного мужчини, котрий приїхав із Станиславова. Подужало 3 дїтий, нїхто не помер. — Пропала без слїду ще перед 5 тиждням 11 лїтна учениця школи ім. сьв. Анни, Гандзя Якубовска. — З касарнї 80 п. п. втік дня 8 с. м. рядовий того полку Абрамко Шпекелес походячий з Одеси, а приналежний до Бродів. — В торговли появив ся тютюн в новім опакованю, котре ріжнить ся тим від давнїйшого, що крім нїмецкої написи, суть на нїм написи в осьми инших мовах, між тими й в рускій. — В Станиславові викопано сими днями при добуваню глини на т. зв. „Гірцї“ кілька куснїв величезного зуба і щоки передпотопового слоня або мамута. — Двойра Мальман згубила оногди на ул. Казимірівскій золотий ковток висаджений брилянтами, з котрих найбільший був величини гороха, вартости 400 К. — В Перемишли втік оногди рано з тамошної вязниці арештант Маркус Лейба Бірнбах false Померанц.

† **Померли:** Омелян Садовский, заступник учителя ц. к. I ґімн. польскої в Станиславові, упокоїв ся дня 6 с. м. по довгій а тяжкій недузї в домі родичів в селї Молотькові богородчаньского повіту. В Покійнім стратила Галицка Русь одного з найбільше талановитих музиків. — Др. Адам Белцїковский, драматурґ і історик польскої лїтератури, уроджений в 1839 р., помер оногди в 70 р. житя в Кракові, де був сперше доцентом польскої лїтератури, а відтак скриптором при Ягайл. бібліотецї. — Іван Чарнецкий, урядник Дирекциї скарбу в Станиславові, упокоїв ся дня 12 с. м. в 32 р житя. — Здисл. Онишкевич, бувший директор Тов. кредит. земского і директор видавництва книжок шкільних в заведению ім. Оссолїньских, помер в своїй маєтности Жолчеві в 63 роцї житя. — В Петербурзї помер вчера адмірал Рожественьский, звістний з програної під Чушімою морскої битви комендант розбитої Японцями російскої фльоти.

— **Тринайцятьлїтний убийник.** В місцевости Радешовиці під Прагою в Чехії стала ся сими днями страшна подія. Дня 6 с. м. знайдено шестилїтну дівчинку, Анну Новак, в домі родичів убиту. Нещасливій дитинї хтось майже зовсїм відрізав був голову і розпорол живіт. Підозріне впало було сперше на батька дитини, робітника Новака, котрий часто запиває ся і вже нераз відгрожував ся по пяному, що зробить смерть цїлій родинї. Тимчасом Новак поставив доказ, що в часї убийства не був дома. На другий день прийшла була до Новаків судово-лїкарска комісия і около 2 год. роблено обдукцию. Перед домом, де відбувала ся обдукция, зійшли ся були люди майже з цїлих Радешовець. Та й жінка тамошного пекаря Смутного прийшла також. Нараз прибіг візник Степанек, що служить у Смутного, і крикнув: Панї Смутна, хтось порізав ваші дїти!

В перший хвили всї гадали, що Степанек лиш дурний жарт собі робить, але по єго перестрашенім лици зараз всї зміркували, що він правду каже. Смутна побігла зараз до дому а за нею й цїла громада і тут застали 5-лїтну дівчинку Марійку, лежачу на земли в калюжи крови майже неживу, підчас коли єї сестричку, $2^1/_2$-лїтну Божену закровавлену також, держала якась жінка з сусїдного села на руках. Дїти занесено зараз до хати а завізваний від обдукциї лїкар др. Грдлїчка ствердив зараз, що старша дівчинка мала страшно перерізану шию з правого боку, з відки кров текла струєю, а крім того мала ще й на череві глубоку рану від ножа. Нещаслива дитина за кілька хвиль опісля померла. Молодша єї сестричка мала також одну рану від ножа на шиї а другу на грудех, але обі рани були менші. Перепуджена дитина, запитана хто їй то зробив, казала раз, що якийсь Ясько Новак, то знов, що Франц Новак.

Тимчасом жінка з сусїдного села ось що розповіла: Она прийшла до Радешовиць і зайшла тут до гостинницї Йосифа Стрнада по правім боцї улицї і вийшла відтак на подвіре.

хтось ізза любенького личка єго маленької їх підвіз або коли бідні селяни, попри котрих хати они переходили, дали їм молока напити ся.

Иногдї удало ся Гопови станути десь до роботи в поли, підчас коли жінка господаря взяла маленьку Ґресі в свою опіку, випрала їй сорочинку, та постелила в шопі для них обоє чистенької соломи та ще й вкрила веретою. Одного разу прийшов він на дожинки і заробив собі своєю скрипкою аж десять шілїнґів (12 кор.) самими шістками. Але були й нещасливі днї, в котрих єму нїчого не позіставало, як лиш нести свою скрипку під пахою а на плечах свою дитину; а тих нещасливих днів було так богато, що єго мала готівка робила ся щораз менша.

Аж нараз серед єго вандрівки здавало ся, що єму щастє усьміхає ся. То було в Дербіширі, де він позволив собі зійти трохи з дороги, щоби заглянути до свого рідного села, котре покинув ще десятилїтним хлопцем. Якась стара своячка взяла дуже радо маленьку Ґресі до себе, підчас коли Гоп ходив цїлими днями, щоби пригадати собі людий і місцевість, які лишили ся в єго памяти ще з дитинних лїт. Він покинув село ще малим хлопцем, незнаючим нїчого а тепер вернув назад, набравшись неодного знаня, отже стало ся так, що коли ходив по поли, зарослім терном і бодаками, котре посесор лишив облогом, не могучи єго ужити під рілю, око єго, вправне мінеральоґічно, добачило деякі верстви землї і инші познаки, на вид котрих він аж задрожав з радости та сказав сам до себе: Прецї раз єсть якась надія! Дитинко моя, дитинко, щастє нам усьміхає ся!

Властителем того поля як і всїх ґрунтів в громадї був вислужений вояк, полковник Кліфорд. Гоп пригадав то собі і урадований своїм відкритєм пішов зараз до Кліффордового двора.

Єго там без труду допустили, бо хоч полковник Кліффорд був гордий як сам Люцифер, то все таки для бідних людий був приступний і обходив ся з ними з холодною чемностию. Супротив Гопа був навіть досить дружний, але скоро єму той бідний чоловічиско сказав, що він на єго ґрунтї знайшов слїди вугля, став він таки дуже холодний і відповів єму, що двох єго сусїдів, шукаючи на основі таких обманчивих познак за вуглем в глубинї землї, закопали там свої грошї, а він хоч би навіть і знав на певно, що на єго ґрутї знайде ся вугле, не хотів би ним мастити собі руки.

— Я вам вірю — сказав він — що шляхта на півночи бере ся до того, але хто може до того брати ся, той видко ще нїколи пороху не нюхав, не знає нїчого о славі і не мав ще нїколи чести служити так як я Єї Величеству королевій.

Гоп старав ся намавляти єго і промавляв єму до переконаня, але він був твердий як Ґібральтарска скала і закінчив борзо цїлу справу, сказавши:

— Даймо тому спокій, пане! Дякую вам сердечно за то, що ви дали менї звістку, котру уважали за важну для мене. Ви в дорозї — ідете пішки — може й скупо гроший у вас. — Будьте ласкаві, возьміть від мене отсю дрібничку і — і — бувайте здорові! — По сих словах вийшов він маршевим кроком до другої комнати а Гопови лиш лице кровю набігло. — Позбув ся мене як діда!

Але коли лїпше собі роздумав, сказав сам до себе: Нехай і так! Я предкладав єму майно а він дає менї десять шілїнґів... за ремінець лико!

Він сховав відтак грошї до кишенї і купив своїй маленькій Ґресі синю хустинку з білими цятками на шию а опісля пустив ся з своєю дитинкою в дальшу дорогу із заходу на всхід, аж зайшли на то місце, де ми їх застали.

Був то новий віддїл в їх повній трудів вандрівцї, бо доси вся журба Гопа була лиш така, щоби своїй дитинї роздобути поживи та всїляких малих приятностий, але сего ранка перепудила єго мала Ґресі урваним сухим кашлем, котрий в єго батьківскім серци відозвав ся голосом похоронних дзвонів. Матїр єї померла на сухоти; невжеж би зародки тої неумолимої хороби відозвали ся й в дитинї? Як би так, то хороба внаслїдок змученя, студени і недостатку мусїла би борзо розвинути ся а дитина мусїла би в єго очах знидїти і згинути. Зі страхом споглядав він на дитинку і дрожав не так від того, що єму в сорочцї було студено, як з обави перед будучностию.

Але бідна дитинка не знала того і веселим голосочком перебила думки зажуреного батька, питаючи: О, а то що? — Гоп подивив ся в сторону, в котру глядїли синї оченятка, і побачив мале стадо лебедів на закрутї ріки, що плили маєстатично, та розповів дитинї дещо про ті птицї. Ґресі ще довго дивила ся за ними і через кілька днів говорила майже лиш о лебедях.

(Дальше буде).

Там під муром лежав старий комедиянтский віз без колїс з дверми і вікнами і она вчула, що в тім возї стогнуть і йойкають якісь дїти. Она заглянула крізь вибите вікно воза і побачила там дівчатка пекаря Смутного, котрі добре знала. Тодї отворила она двері від воза а зайшовши до середини, застала дїти лежачі в крови; молодшу дівчинку взяла зараз на руки а старшу вела за руку за собою. Нещасливе дівча ішло ще на силу яких 60 кроків а відтак упало і стратило притомність. Степанек видів, як тота жінка вела закровавлені дїти і наробив крику.

Жандармерия почала зараз слїдити за убийником, котрий очевидно мусів бути десь недалеко і набрала підозріня, що тим убийником єсть може той якийсь хлопчище, котрого на короткий час перед тим, коли рознеслась чутка про се друге убийство, виділи з дівчатами пекаря Смутного. Того хлопця зараз вислїдили і показало ся, що то був 13 і пів-лїтний син халупника, Йосиф Скаля з Радешовиць.

Жандарми слїдили за тим хлопчиском цїлу ніч а на другий день рано о 8 год. зробили ревізию в хатї єго родичів. Підозрілий хлопчиско був при тім, поблід дуже і аж тряс ся, що ще більше звернуло увагу жандармів на него і они не спускали єго з ока. Наконець знайшли закровавлену одїж хлопця а тодї єго арештували і стали випитувати. Хлопчиско зразу випирав ся всего, але остаточно признав ся до убийства Новаківної і розповів:

В день трох Королів (на саме наше Різдво) около 3 год. пополудни, застав він малу Новаківну саму дома, звабив єї до передної комнати і там два рази підрізав дитині горло ножем, що був вищерблений і зубатий мов пилка. Відтак звалив дитину на землю і розпоров їй тим самим ножем черево. Коли побачив, що дитина вмирає, заніс єї до комнати, упхав за піч і прикрив трісками, а відтак втїк та по дорозї відкинув ніж від себе. На питане, що він робив по убитю Новаківної, відповів Скаля: Я побіг до дому, здоймив там із себе закровавлене одїнє, перебрав ся і пішов знов до Новаків, щоби подивити ся, що там дїє ся. — Коли жандарми єго спитали, длячого він то зробив, сказав він: „Я не знаю. Мене часто нападає щось такого, що я мушу кров видїти. Я ще малим різав крілики, качки та инші звірята, щоби на кров дивити ся. Скоро мене нападе тота охота кров видїти, то я мушу щось зробити“.

Що до убийства Смутних, Скаля не хотів зразу признати ся. Тодї завели єго до дому пекаря і там поставили маленькій Боженї до очий. — „То він!“ — крикнула перепуджена дитина і сховала головку чим скорше в подушку. Аж тодї Скаля признав ся до всего. Запитаний, чому убивав обі Смутні, відповів він, що й в сім случаю дістав такого нападу, що мусів кров видїти. „Я бавив ся з обома дівчатами — розповідав Скаля — і вже відійшов був від них, коли мене щось такого напало, що я мусів кров видїти. Отже я пішов з дїтьми до комедиянтскої буди, де они бавили ся. Більшій дівчинї я підрізав горло ножем, а відтак розпоров живіт. Мене брала щораз більша охота видїти кров і я хотїв ще й другій дівчинї живіт розпороти, але надійшла якась стара жінка і перешкодила менї.

Йосиф Скаля знаний був яко великий непотріб і недобрий хлопчище. Він ходив ще до школи, але від двох недїль чомусь не приходив. Родичі єго, люди бідні, мали з ним богато клопоту і уважали єго так само як і єго учителї за упослїдженого на умі. При тім всїм хлопчиско той розвинений над свій вік і виглядає на далеко старшого, як єсть по правдї.

Телеґрами.

Вильно 15 січня. Часописи нотують чутку о легкім землетрясеню, котре тревало кілька секунд і дало ся почути в повітах вильненьскім і ошмяньскім. В декотрих місцевостях мало навіть вилетїти кілька шиб з вікон.

Париж 15 січня. До „Journal“ доносять з Поатіє, що оногди вечером два якісь автомобілїсти дали якомусь властителеви гостинницї в Савітї до перехованя незвичайно тяжкий куфер. Господар набравши підозріня, повідомив жандармів, котрі отворили куфер і знайшли там чоловіка узброєного в штилет і револьвер та зараз єго арештували. Арештовано також обох самоїздників в хвили, коли приїхали відбирати куфер.

Льондон 15 січня. До „Daily Chronicle“ доносять з Вашінґтону, що міністерство маринарки на просьбу Туреччини призволило 10 офіцирам турецкої маринарки, між котрими єсть син султана, вступити до американьскої маринарки в цїли студиованя єї урядженя.

Льондон 15 січня. Міністер торговлї Черчіль заявив в бесїдї виголошеній вчера, що в послїдних днях настало значне поліпшене европейскої ситуациї, котра однак все ще не єсть успокоююча. Бесїдник висказав однак надію, що зміна status quo на европейскім сходї не викличе війни.

Константинополь 15 січня. Правительство турецке видало потрібні зарядженя, щоби австрийскі кораблї могли в турецких портах виладовувати товари. В виду того сподївають ся, що бойкот сими днями закінчить ся.

Константинополь 15 січня. Великий везир одержав з нагоди успішного „експосе“, зложеного в палатї послів, велику ленту ордера Меджідже з брилянтами.

Константинополь 15 січня. Амбасадор Палявічіні відбув вчера конференцию з вел. везиром і міністром справ заграничних що до сформулованя поодиноких точок порозуміня. Слїдуюча конференция відбуде ся в суботу або в понедїлок. Амбасадор поробив також знов кроки у турецкого правительства в справі виладовуваня товарів з австрийских кораблів. Порта обіцяла видати відповідні прикази і сподїває ся, що вслїдок того бойкот небавком закінчить ся.

Надіслане.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1908 — після часу середно-европейского.

ПРИМІТКА. Грубі числа означають посішні поїзди; нічні поїзди означені вьвіздкою (*). Нічна пора числить ся від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано

Приходять до Львова:

З Кракова: **8·40, 2·30, 8·55, 1·30**, 5·50*, 7·25, 9·50, 5·45, 9·50*

„ Ряшева: 1·10.

„ Підволочиск (голов. дворець): **7·20**, 12·06, **2·15**, 5·40, 10·30*.

„ Підволочиск (на Підзамче): 7·01, 11·40, **2·00**, 5·15, 10·12*.

„ Черновець: **12·20, 6·40***, 8·07, **2·05**, 5·57, 9·30*.

„ Коломиї, Жидачева, Потутор: 10·20.

„ Станиславова: 5·40*, 10·05*.

„ Рави і Сокаля: 7·10, 12·40.

„ Яворова: 8·26, 5·00.

„ Самбора: 8·00, 10·30, 2·00, 9·10*.

„ Лавочного, Калуша, Борислава: 7·20, 11·42, 11·00*.

„ Стрия, Тухлї (від $^{15}/_{6}$ до $^{30}/_{9}$): **3·50**.

„ Белзця: 4·50.

Відходять зі Львова:

До Кракова: **7·00*, 12·45***, 3·50, **8·25**, 8·40, **2·45**, 6·12*, 7·35*, 11·15*.

„ Ряшева: 3·30.

„ Підволочиск (головний дворець): 6·20, 10·40, **2·16**, 7·45*, 11·10*.

„ Підволочиск (з Підзамча): 6·35, 11·03, **2·31**, 8·08*, 11·32*

„ Черновець: **2·50***, 6·10, **9·10**, 9·35, **2·33**, 10·38*.

„ Стрия, Дрогобича, Борислава: 11·25*.

„ Рави, Сокаля: 6·14, 7·10*.

„ Яворова: 6·58, 6·30*.

„ Самбора: 6·00, 9·05, 4·00, 10·45*.

„ Коломиї і Жидачева: 6·03*.

„ Перемишля, Хирова: 4·00.

„ Лавочного, Калуша, Дрогобича: 7·30, 2·25, 6·42*.

„ Бельця: 11·05.

„ Станиславова-Ворохти (від $^{1}/_{7}$ до $^{25}/_{7}$): 6·40.

ПОЇЗДИ ЛЬОКАЛЬНІ.

До Львова:

З Брухович (від 1 мая до 31 мая) що дня 8·15 рано, 8·20 вечер, в недїлї і римо-кат. сьвята 3·27 по полудни і 9·25 вечер; (від 1 червня до 30 червня і від 1 вересня до 30 вересня) що дня 8·15 рано, 3·27 по полудни, 8·20 і 9·35 вечер, в недїлї і римо-кат. сьвята 1·45 по полудни, (від 1 липня до 31 серпня) що дня 8·15 рано, 3·27 і 5·30 по полудни, 8·20 і 9·35 вечер, в недїлї і римо-кат. сьвята 10·05 перед полуд. і 1·46 по полудни.

З Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 1·15 по полудни і 9·25 вечер; (від 3 мая до 15 вересня в недїлї і римо-кат. сьвята) 10·10 вечер.

Зі Щирця від 28 мая до 13 вересня в недїлї і рим.-кат. сьвята 9·58 вечер.

З Любіня від 17 мая до 13 вересня в недїлї і рим.-кат. сьвята 11·45 вечер.

Зі Львова:

До Брухович (від 1 мая до 31 мая) що дня 7·20 рано, 3·45 по полудни, в недїлї і римо-кат. сьвята 2·30 по полуд. і 8·34 вечер; (від 1 червня до 30 червня і від 1 вересня до 30 вересня) що дня 7·21 рано, 2·30 і 3·45 по полудни, 8·34 вечер, в недїлї і римо-кат. сьвята 12·41 по полуд. (від 1 липня до 31 серпня) що дня 7·21 рано, 2·30, 3·45 і 5·50 по полуд., 8·34 вечер, в недїлї і римо-кат. сьвята 9·00 перед полуд. 12·41 по полуд.

До Рави рускої 11·35 в ночи (що недїлї).

До Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 9·15 перед полуднем і 3·35 по полудни; (від 3 мая до 15 вересня в недїлї і рим. сьвята) 1·35 по полудни.

До Щирця 10·35 перед полуднем (від 28 мая до 13 вересня в недїлї і рим. сьвят).

До Любіня 2·15 по полудни (від 17 мая до 13 вересня в недїлї і рим. сьвят).

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).